

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 27

7. července 2019

Cena: 8 Kč

Mládí Mistra Jana Husa

Velké postavy světových dějin mají jedno společné. Po určitém čase dochází k mytologizování jejich života, což v praxi znamená, že svědecké výpovědi nabývají na citovém a ideovém obsahu na úkor historické pravdy, začínají se tvořit „růžové“ životopisy, které mají často posloužit konkrétním cílům. Tento proces se jistě nevyhnul ani osobě Husově.

Chceme-li dnes uctít památku skutečného člověka, mistra na Karlově pražském vysokém učení, kazatele Božího slova, reformátora církve a kritika společenských poměrů, měli bychom se pokusit o bližší pohled na zrání této jistě mimořádné osobnosti. Mladý Jan Michalův (původní přízvisko po otci) dospíval v období duchovního a morálního úpadku římské církve i celé evropské společnosti. Bylo vůbec možné, aby na něj takové prostředí nemělo žádný vliv? A pokud ano, kdy se z něho vymanol? Zodpovězení těchto otázek a analýza duchovního vývoje Jana z Husince od chudého studentika k horlivému kazateli by vydala na obšírnou vědeckou práci, kterými Husitská teologická fakulta UK jistě disponuje.

Sám Hus však popisuje své jinošství s velkou dávkou sebekritiky a leckdy i s upřímným politováním klukovin, jichž se běžně se svými vrstevníky dopouštěl. Z raného dětství vzpomíná na nedbalé modlení a drmolění „páte-

ře“ (Otčenáše), jaké bývalo tehdy na denním pořádku: „Česky dietky sem slýchal, any říekajú páteř, neumějice slov cele říci; jako za „Osvět' se jmé tvé“ říekajú „Osvět' tvé“; a za „pokušenie“ říekajú „pošenie“ ... Tak pohříechu! Kněžie a žáci říekajú a zpievajú hodiny; jakož i já, když sem byl žákem a zpieval sem s jinými vigílie, tak sme zpievali, jedne abychme odbyli: neb jiní sú peníze brali, a námi zavláčili i zaorali...“

V oblíbených bujných žáčků však nebylo jen modlení za peníze a odbývání a zkracování modliteb, ale také provozování všelijakých her, mimo jiné i slavnosti „biskupa mlád'átek“, kterou rozpustilá chasa konala na druhý svátek vánoční. Jak taková slavnost vypadala, líčí Hus následovně: „Copak činie zjevné nekázni v kostele, strojiece krabošky (masky), jakož i já v mladosti byl sem jednú pohříechu kraboškú... Učiniiece žaka potvorného biskupem, posadie na oslici tváří k uocasu, vedú ho do kostela na mši;

a před nim mísu polévky a konev neb čbán piva i držie před nim, an jie v kostele. A viděch, an akadi oltáře, vzdvih nohu nahoru, i vece hlasem velikým: „Bú!“ A žáci nesiechu před nim veliké pochodně miesto svieč, a chodí oltár od oltáře, tak kadie. Potom uzřech, ano žáci vše opak kukly kožišné obrátili, a tancujú v kostele; a lidé se dívají a smějí,

mnějice, by to bylo vše svatě neb pravě, že to mají v své rubrice, tj. v svém ustanovení...“ - „Také sem byl z té rubriky bláznivě“, příznává upřímně Jan z Husince k účasti na slavnostech, jejichž pořádání by jistě v dnešní době vyvolalo bouři nevole ze strany věřících i duchovenstva. Pro mnohé bude překvapením, že husinecký rodák byl v mládí vynika-

jącím šachistou. Zprávu o tom podává v pozdějších listech, kde píše o svém náruživém oddávání se šachové hře. Když mladý Hus dokončil partikulární (středoškolská) studia, vstoupil, jak známo, na slavnou pražskou univerzitu. Zde, podle zprávy spoluzákovy, žil v penzionátu, tzv. burze, při koleji krále Václava na Ovocném trhu. Spolu s ním bydleli další čtyři studenti – starší Marek z Hradce, vrstevník Jakub ze Stříbra, pro malou postavu nazývaný Jakoubek, mladší Jeroným z Prahy, budoucí spoluumučedník. Nejstarším a nejváženějším byl pátý člen družiny Jan z Prahy. Ten později vstoupil do strahovského kláštera premonstrátů, kde přijal jméno Jeroným, stal se posléze zpovědníkem polského krále a po misijnářských cestách v dobách husitských zemřel roku 1440 v Benátkách. Právě z Jeronýmova pera se dovidáme o nezkrutné povaze studentů, k níž však už přistupovala i opravdová zbožnost a časem dokonce horlivé plnění náboženských povinností. Nermalou zásluhu na takové proměně měla jistě i kázání slavných pražských kazatelů. Jedním z nich byl vedlejší (pomocný) kazatel v Betlémské kapli, cisterciánský mnich Jan Štěkna, pozdější profesor bohosloví v Krakově. Hus Štěknu často
Dokončení na str. 4

Vzpomínka na konferenci na Letaránské univerzitě

M. J. Hus a jeho doba

Dne 28. července 1999 jsem obdržel pozvání podepsané kardinálem Rogerem Etchegarayou a biskupem Crescenziem Sepem. Jednalo se o pozvání dvou představitelů Centrálního výboru Velkého jubilea na konferenci, která měla proběhnout 15. – 18. prosince 1999 na půdě Lateránské univerzity a tématem byl M. Jan Hus a jeho doba.

Již z příloženého seznamu přednášejících bylo zcela jasné, že nepůjde o reprezentační sejití, ale o skutečně pracovní sympozium. Fakt, že se na začátku Velkého jubilea začne rokovat a jednat o postavě, která se všemi historickými složitostmi a dopady zasáhla do dějin českých zemí a do pozdějšího utváření historických postojů právě pod vlivem událostí roku 1415, měl nezastupitelný význam. Již vlastní technické zabezpečení, které se obešlo bez jakýchkoli zmatků či nedostatků, bylo dokladem, že se jedná o pečlivě připravenou akci, a dávalo tušit, že půjde o zavrcholení historické etapy, která uzavírá činnost Komise pro studium problematiky spojené s osobností, životem a dílem M. Jana Husa při České biskupské konferenci. Sympozium svolal Centrální výbor Velkého jubilea 2000 a ČBK ve spolupráci s Akademií věd ČR a Univerzitou Karlovou. Je nutno také zmínit, že sympozia se účastnili někteří představitelé církvi, ale i celá Česká biskupská konference. Ve chvíli, kdy tato skutečnost vstoupila ve známost, mnoho

lidí u nás očekávalo, že dojde k historickému zlomu určitých postojů Vatikánu, ale současně zůstávala otázka, zdali nepůjde jenom o laciné gesto, které využívá bilanci tisíciletí... Věřte, že o gesto nešlo. Bylo předneseno několik desítek erudovaných přednášek s tím, že mnohdy – pro snahu nezústat uzavřen v ghettu myšlení vlastní církve – nebylo úplně jasné, kdo přednášku pronáší.

Nad jakýkoli rámeček běžného nasazení vystupovaly v každém případě tři skutečnosti.

- Zájem Jana Pavla II. o postavu M. J. Husa a pokus právě ze strany papeže zhodnotit a přehodnotit staré postoje a posunout je z roviny emocionální do roviny odborné.

- Udělení vatikánských řádů vědcům, přestože byli tito členy jiných církvi – které byly dokonce Vatikánem po dlouhá léta vnímány jako heretické či schizmatické. Došlo k postojovým změnám vatikánské kúrie, ze kterých se poučilo mnoho místních církvi. Byly omezeny předsudky na obou stranách.

Pokračování na str. 4

Vzpouřa davů?

Když před třiceti lety stáli tady v Ostravě na náměstí opojeni nabytou svobodou, mnozí se těšili z toho, že komunismus je pryč a začne ráj na zemi. Nebyla jsem tak chytrá, ale táhlo mi čtyřicet, a léta na faře a občas i na STB mi napovídala, že tak jednoduché to nebude. Žádný ráj na zemi. Nejsme andělé. Revoluce jdou rychle. A většinou je doprovází krev. Díky, že to u nás tak nebylo. Možná si někteří dnes říkáte, že přece jenom by tenkrát trocha pomstychtivosti neuškodila. Budme rádi, že se tak nestalo. Revoluce jdou rychle. Ale pak přichází evoluce. Čas postupného vývoje, který potřebuje trpělivost, sebenasazení i obezřetnost. Jasně, ti mazaní hrabali pro sebe a ti slušní, jak už to v pohádkách bývá, ostrouhali...

Nicméně zklamání po těch letech ani nařikání není program. Program není ani dnešní nadšení z toho, jak nám to proti Babišovi jde. Ono přece vůbec nejde o Babiše! Jde o demokracii! Jde přece o věc, a ne o jména. Doufám, že i voličům ANO jde v prvé řadě o demokracii, a ne o Babiše.

Vzpouřa davů je naprosto logická a legitimní. Ale davo-

vé vidění a pojmání věcí v sobě skrývá nebezpečí manipulací všeho druhu: manipulací s druhými i se sebou samými pod dojmem těch občasných hysterických výlevů a hesel. Ta jsou k ničemu. Ten pán odejde nebo odejit bude. A měl by odejít jako chlap. Obecně přece dobře víme, že zlo nad dobrem nikdy nevíteží. Ba dokonce ani nevítežilo. Jenom platí to, co řekl trefně ruský režisér Ejzenštejn se zkušeností stalinismu: „Pravda vždycky zvíťezí, ale někdy na to nestačí jeden lidský život!“

My žijeme v demokracii 30 let. To je méně než polovina lidského života. A že je v krizi? Myslím, že demokracie byla v krizi vždycky. Jenom si připomeňme prorocká slova starého dobrého demokrata Sokrata (400 př. Kr.): „Demokracie doplatí na to, že bude chtít vyhovět všem. Chudí budou chtít část majetku bohatých. Demokracie jim to dá. Mladí budou chtít práva starých, ženy práva mužů a cizinci práva občanů. A demokracie jim to dá. Zločinci budou chtít obsadit veřejné funkce. A demokracie jim to umožní. A až zločinci demokracii

Dokončení na str. 3

Slavení seslání Ducha svatého a radost z hudby

Z kázání při svatodušní bohoslužbě s připomenutím patriarchy Josefa Špaka u příležitosti jeho nedožitých 90. narozenin (*10. července 1929)

Setkáváme se na svatodušní pondělí zde v chrámu sv. Mikuláše k hudební bohoslužbě, při které chceme v úctě s vděčností vzpomenout na bratra patriarchu Josefa Špaka. Slavení seslání Ducha svatého a radost z hudby ve vzájemném propojení by jistě bylo i jeho přáním. Duch svatý se projevuje rozmanitými způsoby. Jedním z nich je právě hudba a zpěv. Tento dar Ducha včetně daru umění, hudby a zpěvu se na našem milém bratru Josefovi zřetelně projevoval.

Hudba ho provázela již od jeho mládí. Jeho rodiště Litomyšl, spojená s významným hudebním skladatelem Bedřichem Smetanou, byla vždy živým kulturním a hudebním městem. Bratr Špak se věnoval hře na housle a violu. Jako farář Církve československé husitské otevřel hudbě ve větší míře sbor, do kterého nastoupil, a ten se tak stal prostorem pro hudební nešpory, vystoupení souborů a varhanní koncerty. Sám vedl pěvecký soubor i v době, kdy přišel o státní souhlas a nemohl vykonávat povolání faráře. Sólóve v té době zpíval i v římskokatolických kostelích v Českých Budějovicích, což dokládá uskutečňovanou hudební ekumenu v praxi. Když se bratr Špak po roce 1989 vrátil do služby v církvi, stal se v roce 1990 farářem zde v tomto chrámu sv. Mikuláše. On a jeho láska k hudbě jsou v začátku bohatě rozvinutého hudebního života této náboženské obce a tohoto kostela v centru Prahy. Když jsem promýšlel, jaký text zvolit pro tuto dnešní bohoslužbu, tak jsem si kladl otázku, jaký má vztah ke zpěvu Ježíš. Víme, že zpívala jeho

matka Marie (L 1,46-55). Zpívali a chválili Boha také učedníci (L19,37-38). Víme dobře, že Ježíš se modlil a zpíval žalmy (Mk 14,26). Ale máme v Bibli nějaký text jeho písně? V této souvislosti mě upoutalo svědectví v 10. kapitole Lukášova evangelia, kde Ježíš projevuje vděčnou chválu Otci za to, že své tajemství skryl před moudrými a rozumnými a zjevil je maličkým. Začíná slovy: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země...“ U Lukáše na rozdíl od Matouše je přímo uveden tento chvalozpěv tak, že Ježíš „zajásal v Duchu svatém“ (L 10,21). Co jiného by mohl tento chvalozpěv být, než právě vděčná a radostná píseň vyvěrající z Ducha svatého?

Duch znamená i dech života, dýchání. Dech umožňuje lidskému hlasu zpěv tónů a písní. To, že zpěv souvisí s Duchem svatým a jeho dary, je patrné ze svědectví apoštola Pavla z 1. listu Korintským (1 K 14,26) i listu Efezským (Ef 5,19-20). Ale je to patrné i z události seslání Ducha svatého dosvědčené v knize Skutky apoštolů, kdy je řečeno, že první křesťané v Jeruzalémě společně chválili Boha.

Zpěv duchovních písní vyžaduje naše srdce. Proto se v žalmech vyskytuje charakteristika zpěvu v tom smyslu, že se týká celého srdce: „Celým srdcem, Panovníku, Bože můj, ti budu vzdávat chválu, tvoje jméno věčně oslavovat“ (Ž 86,12). Srdce je ono tajemné nedefinovatelné místo hloubky naší osobnosti, kde se setkáváme ve svém nitru s Bohem a jeho Duchem. Zpěv napomáhá k posílení víry. A to jak poslech duchovních skladeb, tak i zpěv, které-

mu se my sami věnujeme a který pěsťujeme. Píseň je plnohodnotná součást liturgie; ve společném zpěvu se buduje a utváří společenství.

Bratr Josef rád zpíval a často otevřel Zpěvník. Nejen při slavení liturgie v neděli nebo o svátcích, ale při různých setkáních v církvi. Doslova nám „otevřel Zpěvník“ ve smyslu upozorňování na bohatství duchovních písní, které jsou v něm obsaže-

ny z různých období křesťanství. Myslel jsem si, že znám již dost písní, ale bratr Špak dokázal vždycky překvapit nějakou pro nás neznámou písní, kterou ze Zpěvníku vybral. Sám ji předzpíval a druhé ji tak učil. Zpěvník, i ten náš husitský, obsahuje nepřehledné bohatství písní z různých dob a dokládá tak působení Ducha svatého v dějinách Božího lidu.

Jedním z odkazů br. patriarchy Josefa Špaka je zpívající církev, společné chválení Hospodina. Jestliže při svatodušní bohoslužbě prosíme za různé dary, neměli bychom zapomenout na dar umění, zpěvu a hudby.

Ať podle příkladu našeho bratra Josefa o něj v církvi dobře dokážeme pečovat a rozvíjíme jej k Hospodínově chvále a oslavě.

Tomáš Butta

Poutník Božím humorem

Skvělý název knížky o Josefu Špakovi! Zejména spolu s okouzujícím úsměvným portrétem na titulní straně okamžitě zaujme pozornost. Který z editorů ho asi vymyslel? Inu - vlastně žádný! Poněkud neobvyklé slovní spojení Boží humor, ten zvláštní smysl pro občasně paradoxní řešení životních peripetií podle Božího plánu, který byl určující pro nasměrování osudů kněze, patriarchy a nesmírně laskavého člověka, to si vymyslel bratr Špak sám. Takový humor ovšem není žádná legrace k popukání, ale projev nekonečné dobroty srdce.

Na knižním trhu nejde o žhavou novinku. Její představení se už konalo, a to po zásluze v nadmíru slavnostním rámci: 10. června na svatodušní pondělí v našem chrámu sv. Mikuláše na Starém Městě pražském, u příležitosti hudebních bohoslužeb, které vedl bratr patriarcha Tomáš Butta spolu s farářkou sestrou Roytovou, kde zpíval sbor pod vedením bratra faráře Kovalčíka a hovořili editoři a přátelé.

Sestra farářka Jana Špaková si totiž předsevzala, že k nedožitým devadesátinám svého milovaného Josefa připraví ze všech dostupných pramenů sborník. Nebyla na to sama. Jako hlavní editor je uveden bratr Martin Jindra a přispěli i četní další. Vznikla knížka, která je krásná a svým způsobem neobvyklá. Obsahuje kromě čtyř ušlechtilých grafik sestry Wienerové množství archivních fotografií, zalomených do textu, a je moc dobře, že nebyly vyřazeny technicky nedokonalé a neostré záběry, neboť mají kouzlo zašlých časů

a dokumentární hodnotu. Dobře doplňují životopis, který tvoří první část knihy a je důsledně formulován s velikou věcností bez beletristických okras. Je svým způsobem úžasný a dal by se snad zpracovat jako základ celovečerního filmu. Je to příběh jedinečného života a současně i obraz doby. Když se do něj začnete, nemůžete se odtrhnout.

Druhá část je sborníček vybraných nekrologů. Osobnosti veřejného života a vynikající přátelé napsali, každý ze svého zorného úhlu, tak cenné kondolenční ohlasy, že by bylo škoda nechat je jenom mezi smuteční korespondencí. Třetí část pak tvoří malá ukázka autorských teologických textů Josefa Špaka, zejména výběr několika kázání a překrásných modliteb. Tím není samozřejmě ani zdaleka vyčerpána celá pozůstalost. Můžeme se těšit, že bude ediční činnost pokračovat!

Zapsané slovo má tu výhodu, že může promlouvat ke čtenářům a posluchačům po desítkách let a po mnoha staletích. Ale osobnosti s výrazným charismatem, mezi něž bratr patriarcha Josef nepochybně patřil, mají navíc kouzlo osobního vyzařování v daném okamžiku přítomnosti, které snad lze zachytit na sítnici duše, ale žádné technické prostředky na ně nestačí. Tím vděčnější musíme být editorům knížky, že nám poskytli pomůcku k tomu, abychom se mohli snažit pokusit o vyvolání zážitku z některého osobního setkání. A můžeme se pomodlit některou z modliteb, nesených ryzí opravdovostí jejich autora Josefa Špaka.

Pavla Váňová

Nad Písmem

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus L 7,36-8,3

Kolem čeho se točí všechna tato čtení, kolem lidského selhání, kolem provinění, viny a toho, co může následovat...

Kolem čeho se točí naše životy, kolem chtění, zachtění, následného pro chtění pachtění. Chceme hodně, chceme naléhavě, často s přesvědčením dobrých úmyslů, jindy pouze chceme a úmysly jsou jaksi vedlejší. Kolem čeho se točí Boží láska, kolem nás, lidí, kteří se točí kolem svého chtění, které s námi většinou pěkně zatočí. Třeba s naší poslušností, oddaností Boží vůli, Božím přáním, která nám předkládá a byl by rád, kdybychom podle nich rádi žili. A to naše chtění, které nás odtahuje do neposlušnosti, po které následuje zadržení, usvědčení, po něm stud a pokoření, ve kterém vyznáváme, že jsme se provinili. Padáme k zemi, vinou prostoupení, jí probouzení k lítosti, padli jsme pro ni... Co teď? Je tu Zákon, se svými jasnými soudy, zpracuje naše provinění, vydá stanovisko, odsoudí nás podle charakteru naší nepravosti. Jsme odsouzeni, zazněl verdikt...

Tim může končit celé naše provinění, úderem kladívka do soudního stolu. Do našeho města přišel Ježíš. Jeden farizeus ho pozval na večeři. Chce s ním pohovořit o všech těch nejednoznačných otázkách, které kolem sebe muž z Nazareta trusí. Usedli ke stolu. A podívejme, to snad není

možné, ta žena, je to ona? Všichni ji znají, její minulost, způsob její obživy. Kde se tu vzala? Jak jen se mohla opovážit? Vstoupila do tohoto domu, naprosto nevhodně, nepřislusně, bez pozvání. A jak se chová, dost divně, je to trapné, hostitel by ji nejraději vyvedl z domu. Vždyť zdržuje, otravuje svou přítomností v jeho pěkně naplánovaném večeru. Jenže tento večer je tu právě pro ni. Ona se stává jeho hlavní hrdinkou a velkou lekcí pro otráveného farizeje a jeho přátele. Ona už slyšela ten úder kladívka, byla odsouzena, pro zákon je mrtvá, její provinění jsou přece tak jasná. Ovšem ta žena vešla, ze zadu přistoupila k Ježíši, cítila se uboze a nehodně, ale láska, kterou prostě cítila, její lítost, její touha po odpuštění, ji přivedly k němu, ona k jeho nohám začala vylévat slzy lítosti, ke které dospěla, drahým olejem projevovat vděčnost za jeho přijetí.

A Ježíš, k farizeovu velkému údivu, ženu pozvedá svým odpuštěním, pro

její lásku, pro její lítost, odvahu. Odpouští jí její provinění, za která ji zákon uchopený lidskou rukou odsoudil. Ta žena, vědoma si své tváře hříšnice, přichází za Ježíšem, ukřižována vlastními vinami. Ukřižována světem dostává nový život v odpuštění, v milosti a lásce.

Dobrý Bože, je v nás tolik chtění, které často odloučí naši pozornost daleko od tebe, je v nás tolik pýchy a samolibosti, že si někdy troufáme poradit si sami; na leccos přece stačíme, máme už nějaké zkušenosti, vědomosti, zdáme se sami sobě být osvědčenými... jak jen se mylíme, to zjišťujeme ve chvíli prozření a doznání, že jsme zbožili to úžasné spojení s tebou, a potom, když chceme znovu stavět a ty ve svém Synu vcházeš do našeho města, domu, usedáš k našemu stolu, nohy máš zmáčené našimi slzami, odpouštíš nám, protože tvoje láska nás učí lásce, tvé odpuštění nás učí odpouštění, tvůj syn nás učí o tobě, o nás.

Dita Bašková

Z kazatelského plánu

4. neděle po svatém Duchu

Příštímu pokolení vyprávějte: „Tento Bůh je Bůh náš navěky a navždy; on sám nás povede věčně.“ (Žalm 48,14b-15)

První čtení: Izajáš 66,10-14

Tužby pro dobu po Duchu svatém (II):

1. Abychom opravdovostí své víry naplňovali svůj život ve svaté církvi Kristově, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom byli vděční za to, že víme, komu jsme uvěřili, a za slovo Boží se nikdy nestyděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, s tímto světem máš svůj plán, který se v plnosti času naplní. Dej, abychom hledali a našli tvou vůli, když na nás doléhá tíseň tohoto světa! Vzdaluj od nás vše, co naší duši škodí, a naopak nám uděluj vše, co prospívá. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Galatským 6,(1-6) 7-16

Evangelium: Lukáš 10,1-11.16-20

Verše k obětování: Žalm 66,8-9

Verše k požehnání: Koloským 3,15-16a

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že nás sytiš svým slovem a svátostí. Svou milostí proměň naše srdce, abychom opustili cesty lidské svévolie a obrátili se na cestu pravou, která vede k tobě! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 9, 71, 76, 84, 115, 199, 201

Děkujeme za tvoji lásku. Kéž je nám stále tím nejjasnějším, nejsilnějším citem, který ve svém srdci nosíme. Kéž vládne nad vším dalším, co se v našich životech objevuje a zase mizí, nad vším chtěním, pachtěním, nad všemi chybami a omyly. Prosíme, dodávej nám odvahu ve víře, abychom k tobě pokaždé dokázali přistoupit, ke tvým nohám položit v upřímné lítosti své viny a darovat ti to nejcennější, co u sebe nosíme, lásku, víru, touhu po tvém odpuštění. Amen.

Vzpouora ...

Dokončení ze str. 1
ovládnu, protože zločinci od přírody tíhnou po pozicích moci, vznikne tyranie horší než dovede nejhorší monarchie či oligarchie...“

Proto se lidé scházejí po celé republice. Ale ono nestačí být proti...

Je třeba být za něco. Je třeba nabídnout alternativní program, o kterém se má vést otevřená diskuse. Moc je opojná. Naštěstí dočasně. Přestože po ní kdekdo touží, málokdo ji unese. A tak bych všechny ty davy po celé republice poprosila - pozor na ty, kteří i dnešní vzpouory davů mohou nerozpoznatelně, ale obratně zmanipulovat ke svým cílům. Znovu připomínám - nejde o jména, ale o věc: o demokracii.

A tak všem, kteří kvůli demokracii chodí na náměstí, chci poděkovat slovy Terezy z Avily (16. stol.): „Je nutné, aby se dobří navzájem podpírali, chtějí-li postupovat vpřed. Je nutné se sdružovat a bránit, až se získá taková síla, že není nutno se bát žádného útoku: jinak budou všichni v nebezpečí. Je to jistý druh pokory, nedůvěřuje-li člověk sám sobě a věří-li, že mu Bůh pomůže prostřednictvím společenství dobrých.“

A tak díky všem vám dobrým, kterým nejde o to mít se dobře, ale dobrými být. **Jana Šilerová**

Můžete si přečíst

17. listopad faktograficky a spirituálně

Radomil Hradil,
17. listopad '89, co se stalo na
Národní, Lelekovice: Franesa, 2019

Spisy, které se pokoušejí o duchovní interpretaci historických událostí, je třeba číst se zvláštní opatrností. Mohou to být církevně-historické texty, které tu zdůrazňují, tu opomíjejí události tak, aby vše zapadlo do teologického rámce. Zvláště však jde o knihy, které za událostmi shledávají skryté hybné síly podle současných alternativních spiritualit. Často se tam data probírají ledabyle, předpojatě, povrchně a v zájmu senzace se konstruují nebo opakují už zavedené představy o všemožných spiknutích.

Máme před sebou celkem rozsáhlou publikaci, která se snaží hodinu po hodině rekonstruovat zlomovou událost novodobých českých dějin, demonstraci studentů 17. listopadu 1989, která skončila brutálním zásahem příslušníků Sboru národní bezpečnosti a ozbrojených sil ministerstva vnitra. Napsal ji Radomil Hradil, odborník v oblasti biodynamického zemědělství, překladatel a autor anthroposofických knih.

Do strany 238 z celkových 266 se ztajeným dechem sledujeme doposud chybějící takto souhrnně, a přitom

detaile podanou pečlivou, důkladnou a podle různých hledisek utříděnou dokumentaci. Autor získal a našel ve svých pramenech dosud rozptýlená svědectví a vyjádření četných účastníků z obou stran, tehdejších reprezentantů režimu, těch, co tehdy na místě zasahovali, veleli zásahu a politicky o něm rozhodovali, tak i od tehdejších studentů a osobností, které byly na jejich straně, i když nebyly přímo na místě. Autor v elegantně typograficky zvládnuté knize si napřed všimá událostí, které zásahu na Národní třídě bezprostředně předcházely, a má je uspořádané ve sledu: událost v Brně, přípravy, Albertov, Vyšehrad a cesta na Národní třídu. Část textu věnuje pečlivějšímu rozlišení zasahujících složek, než sledujeme v obvyklých žurnalistických produktech na toto téma. Dokumentace zásahu a následků včetně již dříve publikovaného výčtu zranění a lékařsky doložených psychických traumat tvoří jednu z hlavních částí spisu. Další část zpracovává vyšetřování zásahu v následujících měsících a letech, včetně konkrétních rozsudků nebo zproštění obvinění. U těch několika málo aktérů, kteří byli potrestáni, je o tom také v knize podrobná informace. Kapitulu na s. 203-238 věnuje Hradil

konspiracím kolem listopadového zásahu včetně např. dnes už zapomínané „analýzy“ Miroslava Dolejšího. Věnuje se i konspiracím na základě beletristického představení události od bývalého sovětského příslušníka KGB. Těmto spikleneckým představám nepodléhá. Vše zmíněné může být předmětem historické debaty. Je možné, že profesionální historici si nenechají mluvit do řemesla a budou ve faktografickém obsahu knihy hledat chyby. Lze předpokládat, že tomu se autor nebude bránit. Je však třeba alespoň obecně konstatovat, že tvrzení o událostech autor dokládá bohatým poznámkovým aparátem, který především odkazuje na prameny. Soupis pramenné knižní literatury má 28 položek a autor uvádí, že dále čerpal z periodik a sborníků a dále dohlédával podklady v pěti archívech – vše konkrétně odkázáno.

Od s. 239 se mění styl knihy. Hradil otevřeně činí to, co činí prakticky každý historik, pokud jsme ochotni rozlišit odbornou historickou práci od edice archivních materiálů. Historikům bohužel často chybí metodologická sebereflexe a interpretace historických dějů se jim proplétá k nerozplnění s hodnocením hybných sil, záměrů, vlivu, důsledků a otázek smyslu dějin (např. spor Masarykovy a Pekařovy koncepce českých dějin).

Závěrečná kapitola je spíše esejí. Vychází z přesvědčení, že historické události, aniž by se popíralo svobodné rozhodování pozemských aktérů, jsou výrazem událostí v duchovním kosmu. Z hlediska anthroposofie jsou ve hře duchovní bytosti. Jde však také o to, co Hradilův hlavní inspirátor Rudolf Steiner nazýval etickým individualismem. Uvádí zejména v souhlasu s raným Steinerovým spisem Filosofie svobody, že jde o spor mezi posilováním lidského Já ve smyslu jeho otevírání impulsům shůry a jeho oslabováním, totiž nahrazováním autoritou, což vede k degeneraci ve zvířectví. Bestiální zákrok proti touze po svobodě je časoprostorovým znázorněním tohoto bytostného sporu.

Na Národní třídě si podle autora národ reprezentovaný studenty prošel svou Golgotou a vyhlížíme další dějství, vzkříšení, skutečnou svobodu a duchovní obrodu. Tu zatím spíše očekáváme s pochybami i nadějí, než že by už nastala. Autor říká v závěru této spirituální kapitoly a vlastního textu knihy (před dvou a půl stránkovým Apendixem), že obětní substance z Národní tu bude tak dlouho, až poslouží probuzení. Říká: Posloužit nám bude moci tehdy, až začneme myslet a konat v intencích ideálu lidství, v intencích Člověka.

Ivan Štampach, www.info.dingir.cz,

Vzpomínky na muže církve - bratra profesora Kučera

V pátek 21. června jsme ve sboru Církve československé husitské v Praze 7-Holešovicích poděkovali za život i dílo našeho vynikajícího teologa, duchovního naší církve a rovněž děkana a učitele Husitské teologické fakulty UK v Praze, bratra Zdeňka Kučery. Při smutečním rozloučení promluvil také jeho dlouholetý přítel a kolega Hans Schwarz, profesor systematické teologie na univerzitě v Řezně.

Milá Jarmilo, drazí příbuzní, milí smuteční hosté!

Profesor Zdeněk Kučera od nás nyní odešel. Přes 30 let se staral o výměnu mezi Husitskou teologickou fakultou v Praze a naším Institutem evangelické teologie řezenské univerzity. Účastnilo se jí mnoho kolegů z Husitské teologické fakulty. Každoroční pražský seminář, který před několika týdny zde v Praze na husitské fakultě právě skončil, také podporoval výměnu studentů. Za všemi těmito akcemi stál nejprve Zdeněk Kučera, pak jeho nástupce Jiří Vogel a přirozeně Jan Lásek. Byli bychom mu rádi udělili čestný doktorát, mnohokrát by si jej zasloužil, ale bohužel se to nepodařilo, jak to v životě bývá – ne vždy se podaří, co si člověk přeje. Zdeněk Kučera byl, je to tak možno říci, „Grand Old Man“ (Majestátní starý muž - osobnost) husitské fakulty. Jeho vědecká

práce zahrnuje filozofii, fundamentální teologii, systematickou teologii a ekumenu. To jsou oblasti, které zpracoval v řadě knih a stovkách časopiseckých článků. Svě hluboké znalosti prezentoval a předložil k diskusi v řadě hostovských přednášek na evropských univerzitách jako Heidelberg, Řezno, Saarbrücken a Vídeň. Při svých vystoupeních byl bezprostřední, avšak vždy dobře informovaný a bylo požitkem ho poslouchat.

Jak se patří na dobrého teologa, jakým Zdeněk Kučera byl, působil daleko za hranice teologie. Bylo to zjevné při oslavě jeho narozenin na husitské fakultě, kdy v aule kolegové z Karlovy univerzity z různých disciplín ocenili jeho práci a angažovanost. Zdeněk nebyl jen ze všech stran uznávaným teologem, nýbrž byl i mužem církve. Ne náhodou se ve stáří usídlil hned vedle

budovy vedení církve. Kazatelna a katedra, teologická nauka a zvěstování církve, to obě pro něho patřilo k sobě. Nejen husitská fakulta, ale i husitská církev má mu být za mnohé vděčná.

Nakonec bych chtěl vyjádřit dík, že jsem jej mohl poznat, že jsem jej mohl navštívit ještě krátce před smrtí a že jsem byl obohacen přátelstvím s ním a jeho ženou Jarmilou.

Ať nyní spatří, v co věřil a o čem teologicky přemýšlel! Ať ho Bůh přijme do svého věčného království.

Profesor Zdeněk Kučera očima jeho žáka a spolupracovníka

„Svořil jsi nás pro sebe, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě.“ (Augustin: Confessiones 1,1)

Zdá se mi to neuvěřitelné, ale strávil jsem se Zdeňkem Kučerou na Katedře systematické teologie, teologické etiky a teologické filozofie více než dvacet let. Za tu dobu se nashromáždilo mnoho vzpomínek a musím přiznat, že žádná z nich nebyla nepřijemná. Mohli jsme diskutovat o čemkoli, vždy byl rád, že mě vidí. Spolupracovali jsme na řadě projektů, společně se účastnili konferencí, připravovali různé dokumenty, vydali deset publikací. Každý, kdo jej dobře znal, ví, že dokázal inspirovat, měl spoustu nápadů a do posledních chvil plánoval. I když měl v posledních letech velké zdravotní problémy, nebyl zvyklý o svém zdravotním stavu hovořit. Vzpomínám, jak si začal náhle obnovovat své znalosti řeckého jazyka pravidelnou četbou kritického vydání Nového zákona, jak promýšlel obnovu výuky náboženství ve středním školství, jak jsme vybírali knihy pro katedru v katalogích zahraničních společenskovědních vydavatelství.

V této stručné bezprostřední vzpomínce bych rád Zdeňka Kučera připomenul zejména jako teologa. Svou inspiraci čerpal z děl světových bohoslovců, často se vyjadřoval k pracím Karla Bartha a Paula Tillicha, ale diskutoval i díla Wolfharta Pannenberg, Jürgena Moltmanna, Hanse Künga či Karla Rahnera, nebo svých

současníků Heinricha Otta, Gunthera Wenze a Hanse Schwarze. Mimořádně si vážil díla svého předchůdce Zdeňka Trtíka, ale dokázal spravedlivě ocenit i práce Karla Statečného, Aloise Spisara a dalších. Přesto se nikdy nestal epigonem žádného z nich, ale působil jako původní autor. Sledoval aktuální dění ve světě, ve společnosti i v církvích, a když došlo k významné události, vyšla důležitá kniha nebo dokument, patřil k těm prvním, kteří se chopili studia živých témat a napsali k nim svůj komentář.

Svá studia společenských a církevních problémů dokázal jedinečným způsobem kombinovat se svou životní zkušeností a teologicko-filozofickými postoji. Tak vznikla například jeho trojiční teologie prostého života, která si všimá, že navzdory globalizaci, střetu kultur a z nich vycházejícího rozkladu běžných jistot, zůstávají stále ještě živé a většinu lidí srozumitelné základní „prosté“ vztahy, jako jsou otcovství, synovství, mateřství, partnerství či přátelství. Těmto vztahům porozuměl v duchu biblického personalismu jako dimenzím, ve kterých se stávají transparentními výzvy Božího Ty a v nichž se setkáváme s Boží milostí. Díky tomu se mu podařilo dlouho upozaďovanou a teologickou skepsi zkruslanou trojiční teologii nově interpretovat, a to nikoli jako výsledek nesrozumitelného mudrování řeckých novoplatoniků, nýbrž jako skutečné vyjádření křesťanské identity. Křesťanské bytí v jeho pojetí není stav, ale dění, ve kterém je člověk stále

znovu vyzván k ochotě přijmout nepodmíněné výzvy k následování Ježíše Krista, i když se mu to nehodí, zjevně mu to moc dobrého nepřinese nebo se to jeví jako bláznovství. V okamžiku, kdy člověk uvěří a jedná, se víra Syna v Otce stává i jeho vírou, v Synu veden Duchem přichází k Otci, odvaha jednat navzdory nepřízní osudu jej vede ke svobodě a novému lidství. Trojiční teologie přestává být pouhým učením a stává se spiritualitou.

Svou spiritualitu i originální postřehy dokázal uplatňovat v odborných studiích i populárních článcích či přednáškách věnovaných nejen teologickým tématům, nýbrž i etice, filozofii, ekologii, ekonomii, politice či přírodním vědám. Jeho reflexe dosáhly svého ocenění nejen u nás, nýbrž i v zahraničí. Přednášel na desítkách konferencí, ve vědeckých i vzdělávacích institucích. Z vědecko-vzdělávacích ústavů mu nejvíce ležela na srdci Husitská teologická fakulta, kterou po léta velice úspěšně, řekl bych až vizionářsky, vedl jako její děkan, pod jeho vlivem vznikla řada nových oborů a fakulta byla inkorporována do Univerzity Karlovy. Musím ale zmínit i jeho osobní přístup ke studentům a absolventům, které si zval k sobě do kanceláře a diskutoval s nimi nad nejrůznějšími tématy. Pan profesor nebyl ale ani intelektuálem odtrženým od reality života v církvi. Naopak byl člověkem „veskrze“ církevním. Měl svou církev rád a záleželo mu na ní. Jeho teologické úvahy ústily v praxi a významným způsobem přispívaly k jednotě církve. Opustil nás symbolicky v den před svatou Trojicí, která se stala jeho životním tématem. **Jiří Vogel**

Zprávy

Nechme se okouzlit Nad básnickou sbírkou Michaela Štojdl

Michael Štojdl, emeritní vikář a farář na Písecku, v sobě spojuje trojí obdarování – je básníkem, malířem a knězem. To vše se promítá do jeho nové knížky veršů, kterou nazval „Kouzla andělíčků“.

Nalezneme v ní cudné motivy kristovské, mariánské i eucharistické. Odkazují k mystériu dětství, oděnému do různých odstínů modří. Modrá je obloha, modrý je Mariin závoj, modré jsou oči Michaelovy ženy Milušky. Modř je barvou moudrosti a také nevinnosti, po níž jsme nikdy nepřestali toužit. „Jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejde do království nebeského,“ vybízí Kristus, jehož uctíváme v podobě betlémského děťátka i muže trpícího na kříži.

Na cestu do krajiny dětství si bratr Michael vybral dobré průvodce – anděly. Často se opakující zdrojňelina „andělíčků“ upomíná na dětskou modlitbičku před spaním „Andělíčku, můj strážníčku“. Anděl, posel z kouzelného světa Smyslu a Krávy, přichází k dítěti jako přítel důvěrně známý. Proto je nahližen jako něžný „andělíček“, ale výjimečně i jako mocný cherubín, který člověku – již dospělému a stárnoucímu – bolestným šlehnutím připomíná, co všechno na bludné pouti životem poztrácel. Volá ho naléhavě k návratu ke kořenům, snům, touhám, přírodě, domovu, lásce, Bohu.

Nechme se tvorbou Michaela Štojdl okouzlit, ať také nás andělé doprovodí na cestě domů! Knížka „Kouzla andělíčků“, vydaná vlastním nákladem, je k dostání v prodejně Blahoslav a na úřadu plzeňské diecéze v Mirovicích.

Lukáš Bujna

Vzpomínka na konferenci...

Dokončení ze str. 1

• Třetí neobvyklou skutečností byl obrovský zájem politiků a novinářů. Účast prezidenta republiky, ministra kultury, ale i senátora dr. P. Pitharta dokladovaly politický význam vědeckého symposia. Reakce některých novinářů, ať již pozitivní či negativní, svědčily o tom, že postava reformátora má stále co říct svou čistotou i entuziasmem. Na konci 20. století plného vnitřních rozporů a ekonomických problémů, ale i problémů etických, se hovoří o Mistrovi, u něhož bychom mohli předpokládat, že již dávno ztratil svůj dějinný význam. Nicméně, přes řadu odborných, vsutku fundovaných přednášek, mi zde chyběla odpověď na zcela logickou otázku: Měl Hus pravdu při svém hodnocení duchovního úpadku církve 14. a začátku 15. století?

Chyběl mi výrok: Ano, měl. Je možné, že použil z pohledu středověkého církevního práva chybné cesty, ale pokud pravda je omezoována právem, je právo přinejmenším špatné. Symposium se nepokoušelo měnit postoj k dějinné události – upálení Mistra Jana Husa. Snažilo se celou situaci popsat a zbavit mylných dějinných nánosů té či oné strany. Jsem si jist, že všemi přednáškami procházel průsečík obdivu k M. J. Husovi. Symposium neřešilo problém jeho upálení, zaobíralo se jeho postavou i celkovou situací. Osvětlovalo dobu a problematiku tzv. velkého schizmatu. Je jisté, že Hus přišel v danou chvíli zkrátka „nevhod“. Příliš mnoho vnitřního napětí a problémů na to, aby byl dán prostor tak výrazným požadavkům tohoto reformátora.

Jan Hradil, psáno 12. 1. 2000

Mládí Mistra Jana...

Dokončení ze str. 1

poslouchal a nazýval ho kazatelem „jako polnice zvučná“. Jaký měl tento bohoslovec vliv na studenta z Husince, ukazuje následující příběh. Jan Štětkna kázal roku 1393 na Vyšehradě o milostivém létě, přičemž horlivě propagoval odpustky. Mladý Jan si pod vlivem Štětknova kázání koupil za poslední čtyři groše „vzácný odpustek“, kvůli kterému pak zůstal několik dní o chlebě a vodě. To bylo v roce, kdy se stal bakalářem v uměních. Na studiích nebyl žádný premiant. Mezi 22 zkoušenými se řadil podle prospěchu na šesté místo. Jen pro srovnání, jeho přítel Jakoubek byl v pořadí druhý.

Ať už to bylo s prospěchem jakkoli, venkovský student, původem z jižních Čech, začal měřit život i lidi kolem sebe normou nejpovolanejší – duchem biblické zvěsti. Ne všichni nadřízení byli hodni toho, aby se mu stali vzorem duchovních ctností a kněžského povolání. O kritickém přístupu ke kněžím – učitelům svědčí poznámka z Knížek o svatokupectví: „Věrně slyšal jsem v školách ty řeči od mistrův o pokoře, o trpělivosti, o chudobě a o statečnosti i o jiných ctnostech, že tak pilně sú vymluvíli, jako by již nemohlo lépe býti a jako by ty všechny ctnosti naplnili, a pak v skutcích nic těch ctností sem nenalezl, ano plno pýchy, lakomství, netrpělivosti a nestatečnosti.“

Bakalář umění (filozofie) směl sice již přednášet, nemohl však veřejně zastávat a vykládat své vlastní názory. Také Jan Hus pouze citoval spisy uznávaných mistrů z Prahy, Paříže a Oxfordu, zatímco sám se připravoval k mistrovství, jehož dosáhl roku 1396. Z tohoto období je známá sebekritika, týkající se nesmyslného obzerství: „A pak co mistři v svátek činie, jenž veliké přieliš hody strojje. Mezi těmi, pohříechu! hus jest v ctnostech od béle oškubaný; neb jest také často se na těch hodech přielišně krmila a chudých robotu žrala.“

Rovněž pýcha na čas dokázala oblouznit mladého mistra: „Také sem měl ty taparty, sukně s křídlema i kápě s bělznami; neb takú sú zahrávali to mistrovství, že nelze k němu přijíti, nebude-li těch přistrojův míti! ... A jistě já neumím se jinak vtípniti, aby kto hodně mistrem byl, jedně tím úmyslem, aby k učení pravdy Božie spíše místo měl, a pravdu směleji pravil a směleji ji bránil. Ale již sem shledal, že sprostní kněží chudí a chudí laikové i ženy statečněji pravdy brání, než doktorové svatého Písma, jenž strachy od pravdy pobiehají a nesmějí mluvíti! I sám sem ten pohříechu! byl, že sem pravdy upriemo a zjevně kázati nesměl.“ Jak je vidět z osobních svědectví, u Jana Husa se neustále stupňovala sebekázeň, odpor ke hříchu a otevřená kajicnost. Ve své Postile veřejně přiznává: „Ó běda mně! Kolikrát já přestúpil sem toto svaté Písmo, vstávaje neb kuklu snímaje, aneb se klaněje bohatému, a ne tak chudému! a spíše posílaje po pití bohatému groš, než dada chudému peniez! Avšak ufám milosrdnému Ježíšovi, našemu Vykupiteli, že mi to odpustil, a že mě již od toho zachová.“ Mistr Jan nebyl spokojen ani se svým kázáním a trpěl pocitem nedokonalé modlitby. Pochopení vlastní hříšnosti ho vedlo k vyznání: „Protož diem, že těžko jest aneb nelze jest nám padlým, a zvláště k světu obráčeným a přichýleným, řeči tu krátkú modlitbu bez hřícha všedního; protož hřešime ustavičně, když se modlíme. Jáť o sobě hřešný s žalostí vyznávám, že pro svú nestatečnost nižádného skutku neučinil sem v Boží službě plně bez nedostatku; neb kdy sem učinil který skutek, neb páter spěl, že bych v ničemž nedostatečen nebyl? Jistě nikdy.“

Citovaným vyznáním o nedůslednosti, slabosti a neukázněnosti se uzavírá jedna z prvních etap strhující životní pouti a duchovního růstu Jana Husa na cestě následování Ježíše Krista. Touha po hlásání srozumitelného a živého slova Božího jej postavila na kazatelnu Betlémské kaple a hrdinná obhajoba pravdy vedla později Janovy kroky až k mučednické smrti na břehu Rýna.

Jan Schwarz, NO Bratislava

Diecézna rada Cirkvi československej husitskej v Slovenskej republike
vypisuje výberové konanie na obsadenie pozície mladšieho

farára / farárky s rodinou bratislavskej náboženskej obce.

Požiadavky:

Úplné teologické vzdelanie - Husitská teologická fakulta.
Ochota sa presťahovať do centra Bratislavy na Jozefskú 8,
kde bude mať pridelený byt.

Prosíme o zaslanie skráteného životopisu na adresu ČČSH - DR,
Konventná 11, Bratislava 811 03, Slovenská republika
či e-mail: ccsh@stonline.sk

Každý záujemca bude pozvaný, aby vykonal kázanie
pred bratislavskou NO, budú mu preplatené cestovné náklady.

ThDr. Jan Hradil

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 8. 7. 2019, 20.00

CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA

Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 9. 7. 2019, 17.00

SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS

Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

středa 10. 7. 2019, 17.00

Josef Popelka – varhany

Vladimír Frank – housle
G. F. HÄNDEL, L. VAN BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

středa 10. 7. 2019, 20.00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

čtvrtek 11. 7. 2019, 17.00

CANTO CORNO E ORGANO

Věra Trojanová – varhany
Radka Kyrlová – mezzosoprán
Tomáš Kyrál – lesní roh
J. S. BACH, W. A. MOZART, C. FRANCK, G. CACCINI

pátek 12. 7. 2019, 17.00

Josef Kšica – varhany

Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

pátek 12. 7. 2019, 20.00

RADIO SYMPHONY COLLEGIUM

Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

sobota 13. 7. 2019, 17.00

PRAŽSKÉ DECHOVÉ KVINTETO

Jan Machat – flétna
Jurij Likin – hoboj
Vlastimil Mareš – klarinet
Miloš Wichterle – fagot
Jan Vobořil – lesní roh
W. A. MOZART, L. VAN BEETHOVEN, G. BIZET, J. HAYDN

sobota 13. 7. 2019, 20.00

CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA

Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

neděle 14. 7. 2019, 17.00

Zuzana Němečková – varhany

Věra Likérová – soprán
G. CACCINI, J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART

neděle 14. 7. 2019, 20.00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Vzkříšení syna naimské vdovy

Určete, které věty jsou pravdivé a které ne, a podle toho vyberte písmenka do tajenky.

Ježíš přišel do Naim jenom v doprovodu několika svých učedníků.

ANO (D) NE (V)

U městské brány uviděli, jak vynášejí mrtvého.

ANO (Z) NE (E)

Byl to syn jedné vdovy.

ANO (K) NE (L)

Měl ještě několik dalších bratrů.

ANO (K) NE (Ř)

Když Ježíš uviděl plačící vdovu, bylo mu jí líto.

ANO (Í) NE (J)

Řekl jí: „Jen se vyplač, to ti uleví.“

ANO (A) NE (Š)

Přistoupil k mářám, dotkl se jich a šel dál.

ANO (N) NE (E)

Mrtvý se posadil a začal mluvit.

ANO (N) NE (O)

Tato událost však byla utajena, aby se o ní nikdo nedozvěděl.

ANO (P) NE (Í)

(Řešení z minulého čísla: Řekni jenom slovo.)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.

